

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 300/2025
06.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радована Новаковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 18/24 од 16.04.2024.године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 170/24 од 17.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радована Новаковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 18/24 од 16.04.2024.године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 170/24 од 17.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 18/24 од 16.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1.КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

На основу члана 87. КЗ, окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета и то фалсификоване возачке дозволе Р.Словеније бр.002470337 са датумом издавања 05.08.2022. године.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка суду плати износ од 70.976,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и износ од 4.374,00 динара на име трошкова кривичног поступка ОЈТ

у Сремској Митровици Одељење у Шиду, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 170/24 од 17.12.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Шиду К 18/24 од 16.04.2024.године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Радована Новаковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде у целини и предмет врати на поновно одлучивање или преиначити побијану другостепену пресуду, тако што ће усвојити жалбу и донети ослобађајућу пресуду за окривљеног.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, наводима да је радња кривичног дела за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим извршена у иностранству, односно у граду Вићенци у Италији, па је суд требало да примени одредбе чл. 8. и чл. 10. КЗ, односно да се кривично гоњење може предузети само ако се за кривично дело кажњава и по закону земље у којој је дело учињено, осим када постоји одобрење Врховног јавног тужиоца или када је то прописано међународним уговорима. Како у конкретном случају суд није утврдио да се за кривично дело кажњава и по закону земље у којој је дело учињено, нити је суд утврдио да постоји одобрење Врховног јавног тужиоца, као ни међународни уговор, тиме је учињена повреда одредбе чл. 438. став 1. тачка 7) ЗКП, односно не постоји оптужба овлашћеног тужиоца, односно одобрење надлежног органа.

Изнете наводе захтева, Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Сремској Митровици Одељење у Шиду, поднео оптужни предлог КТ 54/23 од 14.11.2023. године, против окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из чл. 355. став 2. у вези става 1. КЗ, као и да је до краја поступка заступао оптужбу против окривљеног.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о јавном тужилаштву („Сл. Гласник РС“, бр.10/2023) прописано је да је јавно тужилаштво јединствен и самосталан државни орган који гони учиниоце кривичних и других кажњивих дела и врши друге надлежности којима се штити јавни интерес одређен законом, док је чланом 12. истог закона прописан начин на који су носиоци јавнотужилачке функције дужни да врше наведену функцију. Јавни

тузилац је овлашћен да подиже и заступа оптужбу пред надлежним судом, за кривична дела за која се гони по службеној дужности, у смислу члана 43. став 2. тачка 5) ЗКП.

Сходно изнетом, у време подношења и заступања оптужног акта – оптужног предлога ОЈТ у Сремској Митровици Одељење у Шиду КТ 54/23 од 14.11.2023. године, јавни тужилац је био овлашћени тужилац за поступање по истом, с обзиром да је у питању кривично дело за које се гоњење предузима по службеној дужности, а имајући у виду да је оптужним актом окривљеном – држављанину РС, стављено на терет да је кривично дело предузео дана 15.01.2023. године на граничном прелазу Батровци, када је имао у свом поседу лажну јавну исправу набављену ради употребе, на излазу из Републике Србије, те су супротни наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, од стране овог суда оцењени као неосновани.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче да су суд и тужилаштво погрешно закључили да је место извршења кривичног дела у Републици Србији, те истиче да је кривично дело извршено у Италији, односно полемише са питањем месне надлежности, као и сопственим тумачењем наведених одредби, односно повредом члана 8. и 10. КЗ. Поред тога, бранилац се у захтеву бави опширном анализом овог кривичног дела, где је окривљени набавио ради употребе лажну јавну исправу – фалсификовану возачку дозволу, те како је суд утврдио одлучне чињенице које се тичу места и времена извршења кривичног дела, као и где је последица наступила, те изводи закључке да у конкретном случају није постојала намера окривљеног да изврши наведено кривично дело, на који начин бранилац истиче повреду одредаба члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је повређена одредба члана 425. ЗКП, наводима да пресуда није јавно објављена и да је изворник пресуде унет накнадно у записник, а не на главном претресу.

Имајући у виду да повреда одредбе члана 8. и 10. КЗ, као и повреда одредбе члана 440. ЗКП и члана 425. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић